

REUMATOLOOG INGER MEEK WERKT EN WOONT AL EEN JAAR IN NOORWEGEN

“Noorwegen? Daar had ik niet zoveel mee. Maar toen ik deze vacature zag, dacht ik: waarom niet? Ik ben gaan kijken, het is spannend om in een ander land en in een andere cultuur aan de slag te gaan.” Reumatoloog Inger Meek werkt en woont sinds januari 2024 in Levanger, ongeveer tachtig kilometer van Trondheim. “Hier werken als reumatoloog is heel anders dan in Nederland. Ik leer veel!”

Inger Meek studeerde geneeskunde in Groningen en volgde de opleiding tot reumatoloog in het Medisch Spectrum Twente waar ze ook promoveerde waar ze aan de Universiteit Twente promoveerde. In 2012 ging ze als reumatoloog aan de slag in het Radboudumc in Nijmegen, waar ze plaatsvervangend afdelingshoofd van de afdeling Reumatologie werd. Meek was ook jarenlang bestuurslid van de Nederlandse Vereniging voor Reumatologie (NVR). In september 2024 kreeg zij de erepenning als waardering voor haar jarenlange verdienste voor de NVR, onder andere voor haar inzet in COVID tijd om tocilizumab voor mensen met reuma beschikbaar te houden. Er kwam een run op deze biological toen bleek dat die kon worden ingezet bij mensen met COVID. Voor de Najaarsdagen van de reumatologen waar de penning werd uitgereikt, kwam Meek over uit Noorwegen. “Ik houd zo ook de vinger aan de pols in het vakgebied.”

Werken aan terugdringen wachtlijsten

“Ik wilde weer eens een andere rol, nieuwe dingen

Uit handen van hoogleraar reumatologie Margreet Kloppenburg, voorzitter van de Nederlandse Vereniging voor Reumatologie, kreeg Inger Meek in september 2024 de erepenning van deze vereniging.

meemaken en leren”, zegt Inger Meek over haar besluit Nijmegen te verlaten. “Mijn oog viel op de vacature in Levanger. Het ziekenhuis daar had een groot probleem op de afdeling reumatologie, drie van de vijf reumatologen waren vertrokken. Sluiting dreigde.” Samen met haar man ging Inger zich oriënteren, op het land, op de stad, op het wonen daar. Hoewel Levanger vrij noordelijk ligt, is het klimaat mild door de warme golfstroom. Vorige zomer was het hier zelfs warmer dan in Nederland. “We hebben alle praktische zaken op een rij gezet en de knoop doorgehakt. Het is geweldig om een afdeling opnieuw op te zetten. De wachtlijsten waren enorm. Sommige mensen moesten wel twee jaar wachten! Niet alleen nieuwe patiënten maar ook mensen die op controle kwamen. Dat is nogal wat. Daar komt nog bij dat er nogal wat mensen bij waren die vier tot vijf uur moesten reizen naar het ziekenhuis. Ik kan me voorstellen dat iemand dan denkt, ik stop maar met het bezoeken van een reumatoloog. Dat mag toch niet gebeuren!”

Veel meer tijd per patiënt

Vrijwel het eerste dat haar in het Noorse ziekenhuis opviel, was de tijd die er per patiënt beschikbaar is. Anders dan in Nederland ziet Inger ‘maar’ negen of tien patiënten per dag. “In Nederland zijn er dat soms veertien op een ochtend!” Omdat de afstanden groot zijn, worden per afspraak zoveel mogelijk onderzoeken verricht. “We doen echt zoveel mogelijk onderzoeken op die dag, soms alleen voor de zekerheid. Terugkomen voor bloedprikken of aanvullende onderzoeken zoals in Nederland is er in Levanger niet bij. In de winter kunnen mensen soms het ziekenhuis niet eens bereiken!” Dat alles maakt dat ze intensiever contact heeft met patiënten en als het nodig is, op afstand werkt.

Ook wordt er strenger geselecteerd. In Noorwegen komen vrijwel alleen maar mensen met inflammatoire reumatische aandoeningen en systeemziekten bij een afdeling reumatologie in het ziekenhuis terecht. “De huisarts is de

poortwachter. Die hanteert strenge criteria bij de verwijzingen. Iemand met bijvoorbeeld fibromyalgie wordt gediagnosticeerd en behandeld in de huisartspraktijk. Dat is ook een groot verschil met Nederland, waar ziekenhuizen verwijzingen voor alle soorten reuma accepteren. Voor mij is het verschil minder groot omdat ik in een academisch ziekenhuis werkte. Daar komen veelal mensen die van een ziekenhuis in de periferie worden doorverwezen."

Landelijk inkoopbeleid medicijnen

De behandeling van patiënten is in grote lijnen wél vergelijkbaar met Nederland, al zijn er ook daarin verschillen. Zo gaat het voorschrijven van medicijnen iets anders en er is een ander systeem voor het voorschrijven van dure reumatologische medicatie. "In Noorwegen is er een landelijk inkoopbeleid. Het grote voordeel is dat er daardoor minder medicatietekorten zijn dan in Nederland."

"Soms moet je door de afstanden andere keuzes maken. De drempel om sommige biologicals voor te schrijven bijvoorbeeld is hoger. Als je die door middel van een infuus moet geven, kan de reis een groot bezwaar zijn. Denk aan mensen die langer afwezig zijn van hun werk omdat ze vele kilometers moeten maken om het infuus te krijgen." Dit maakt dat de reumatologen in Levanger veel meer improviseren, gedwongen door grote praktische consequenties als ze alles

Inger Meek (r) met haar Nederlandse collega's Anna de Jong en Marlies Carbo (midden).

volgens de standaardregels zouden doen. "Natuurlijk werken we ook hier volgens richtlijnen en protocollen maar het is vaker dan in Nederland nodig om beargumenteerd een andere weg te kiezen."

En dan is er nog de taal. Inger Meek volgde een cursus van drie maanden, gericht op het werken in het ziekenhuis. Dat deed ze fulltime, samen met andere artsen die in Noorwegen aan de slag gingen. "Ik kon daarna uitleggen wat reuma was, maar geen boodschappen doen in de winkel", zegt ze lachend. Ze staat iedere patiënt van het begin af aan in het Noors te woord. "Als ik in het Engels begin, leer ik het nooit. Ik zeg er elke keer duidelijk bij dat wie me niet kan verstaan, niet uit beleefdheid zijn mond mag houden. Noren zijn meestal bescheiden en zullen niet gauw zeggen dat ze iets niet begrijpen." Het gaat goed, bevestigt ze. "Ik krijg nu ook complimenten over mijn Noors."

Inmiddels werkt Inger Meek in Levanger samen met twee Noorse collega's, twee Nederlandse en een Griekse. "En met een aantal goede verpleegkundigen." De afdeling is gered. Een laatste groot verschil met Nederland: een werkweek van veertig uur is in Noorwegen ook echt een werkweek van veertig uur. "Daar was in Nederland geen sprake van."

Reumatoloog Inger Meek: "In Nederland zag ik soms wel veertien patiënten per ochtend, hier maar negen of tien per dag!"

NOORTJE KRIKHAAR

